

4500.

На Анни.

Порастна вече! Възраст на съзряване!
Светът е същ, но погледът е друг,
За да съзре човек с недоумяване
На себе си как бързо става внук!

Да, младостта остава неподправяна
В съкровищницата на твоя дух
И в спомените ти осъществявана,
А детски смях ще гали твоя слух.

От мен ще бъдеш вечно благославяна,
Ти, избликът на моя кръв и плът!
Бъди от светли мисли украсявана
И щастие да грее в твоя път!

Аз сит ще бъда, докато умра,
Със гордостта, че си ми дъщеря!

4501.

На Рени.

Живял съм и преди да се родиш,
Но с някакво неволно безучастие,
А щом дочаках да се появиш,
Познах какво е истинското щастие.

Ти си за мен лъчът благословен,
Изпратен от доброто Провидение,
За да ме ръководи нощ и ден
По пътя на духовно просветление.

С безценни спомени дари ме ти,
Който ми са светло упование,
Те всичките са сбъднати мечти
И лек са за кое да е страдание.

Но ме тревожи вътрешният глас:
Дали те заслужавам всъщност аз?

4502.

Военачалници и адвокати
Народа водеха напред-назад
И спяха в президентските палати
За завист на останалия свят.

Но също като най-красиви дрехи
Износи се и техният престиж,
А след главозамайващи успехи
Проклеха ги веднъж, и дваж, и триж.

Дойде редът на волните актьори,
Те властваха, но не със дълъг стаж,
Народът със любов не отговори
На никой артистичен персонаж.

Изтъкнати на преден план сега
Са клоуните... И не на шега.

4503.

Към светло бъдеще, не настояще,
Най-често убедено се стремим
И с ободрителното „Хайде, наште!“
В поредните провали се тешим.

То спада към най-трайните миражи
И важни рекизити на властта,
С които се опитва да покаже,
Народа си че контролира тя.

Коремът му е нематериален,
Обемът му е неограничен,
За склад на блянове е идеален
И за това е предопределен.

А в песничка една певица пее:
„Без бъдеще не мога да живея...“

4504.

Щастлива бедност своите избраници
Отглежда чрез надежди и мечти
И ги превръща във неземни странници,
Които с радост Бог ще приюти,

В действителния свят те спят запазени
С картинките на детския буквар,
Където чреа вълшебства, с кръст белязани,
Овчарчето превръща се във цар.

Това особено превъплъщение
Се популяризира от властта
И вярата укрепва без съмнение
Във правдата и справедливостта.

А този факт, дори неосъзнат,
За белег на стабилност е признат.

4505.

До градската близка сладкарница
Се гуши една вехтошарница,
Която, до днеска поне,
Народната власт не отне.

Индусчета с бели бурнусчета,
Мадони със малки исусчета
И петстотин вида игли
Да купите бихте могли.

От някого на изживяване
Те всички са тука оставени
Да бъдат до сетния час
От частната собственост част.

По всичко обаче изглежда,
Че няма такава надежда.

4506.

През летен ден е бил роден,
През зимен ден са го обесили
И в саможертва извисен
Смърт и безсмъртие се смесили.

Джуджета с неговия лик
Си кичат нагло кабинетите
И с този свръхнаивен трик
Се приобщават към заветите.

Но Левски, в рамка прикован,
Ги гледа с пълно безразличие –
Той неведнъж е бил призван
За щит на властващи безличия.

Кълне се в него всеки сноб.
Портрети има. Няма гроб.

4507.

Убийците отдавна по число
Са по-малко от хората убити,
Проклели огненото колело
И кървавия грохот на войните.

Братоубийството на този свят
Със застрашителност поевтинява,
А вождовете стръвно се стремят
Процесът трайно да се утвърждава.

Убийци от все по-невзрачен брой
Избиват масово себеподобни
И в царството на вечния покой

Ги пращат без ридания надгробни,
А предусещам, че настъпва век,
Земята да взриви и сам човек.

4508.

Щом гордите величия се свършат,
На ред са неизвестните лица,
Гръбнака на злината да прекършат
И вдъхнат ведрост в бедните сърца.

Дали ще бъде Орлеанска Дева,
Ивайло, Разин или Пугачов,
Достойни всички са деца на Ева,
За саможертва всеки е готов.

Естествената смърт за тях е чужда,
Заменят я с несбъднати мечти
И с подвиг, който вярата пробужда,
Народът че ще ги обезсмърти.

Безспорно подвигът им е внушителен,
И е на думи много поучителен.

4509.

*Преклонената главичка
остра сабя не сече,
тази истина едничка
кой би смял да отрече?(Ив. Вазов)*

Отрича я и не един човек,
А целият безумен Двайсти век,

Когато с преимущество пред всички
Сечаха преклонените главички

Или във името на мит красив
На Онзи свят ги пращаха чрез взрив,

А червеите земни, настървени.
От преклонените са угоени

Във чест на някой милосърден вожд,
Милеещ за народа ден и нощ

С успехи, в битки славни придобити,
На преклонените глави с главите.

А ако са достатъчно на брой,
Той ще получи титлата „герой“.

4510.

Познавам хора от особен вид,
Освен за вожд за друго те не стават,
Сами наричат себе си елит
И пет пари за другите не дават.

Те възприемат бедния народ
Като дарено жертвено добиче,
Което техния свещен живот
С ветеринарна правда да окичи.

Разгръщат ведрото си битие,
Стремейки се в нещастата държава
Да оглавят, каквото и да е,
Щом келепир прекрасен се задава.

Без оглед на религия и пол,
В патриотизма имат монопол.

4511.

Убийци - примери за подражание,
Историята ни поднася днес
И се твърди с неясно основание,
Че приликата с тях е висша чест.

Ята от всякакви наполеончета
С подготвено за славата чело
И с лаврови (на заем взети) клончета
Напират към поредно Ватерло.

Известно е добре на цяла Франция,
Че Бонапарт съвсем не е велик,
Но за величието ѝ гаранция

В лика му вижда бедният войник,
Планетата ни за да не остане
Нито за миг без кандидат-тирани.

4512.

*Според „Уикипедия“ 37% (58 милиона) от
Населението на СССР е безпаспортно.*

В чертите на колхозния прогрес
Се съчетаваха в единен фокус
Комунистическият манифест
С лика на азиатската жестокост.

Човекът бе удобно вкоренен
В леса на безпаспортната реалност
И, на растение уподобен,
Търпеше крото тази ненормалност.

Не бе ли чудо този вид живот?
Да! И като чудо бе възпяван
В поема или филмов епизод,
А и в училищата изучаван.

Шейсет години за такъв урок
Оказах се твърде кратък срок.

4513.

Терора рано опознах отвред
Със всичките му мрачни безобразия
И страшни престъпления безчет
В Европа, във Америка и в Азия.

Виновен съм, че съм останал жив
И чакам праведните обвинители
Със неподкупен порив справедлив
На справедливостта да са спасители.

Но тях ги няма. Всички са отвъд
Сред херувимите и серафимите,
Защото честните с предимство мрат
И с право за това са укорими те.

А аз налага се да поживея
И пред терора кротко да немея.

4514.

Освен самия себе си, кого ли
Готов е българинът да намрази? -
Притиснат от безбройните неволи,
Той злобата за свои цели пази.

Превръща я в основния двигател
На действията всекидневни свои,
Който Дяволът – най-верният приятел,
Насочва от подземните покои.

Тя му помага и да оцелее
Сред номерираните свои робства,
Като открие средството кое е,
Възраждането му за да способства.

А после със останалите жители
Очаква братята освободители.

4515.

В началото на всички начала
Властта убива вярата ни в нея,
Макар и канена с „добре дошла“,
Когато още е била идея.

Проглежда маменото мнозинство,
Но вече е фатално закъсняло
И сред възникналото status quo
Възторга си превръща във опяло.

Изнизват се полека век след век,
Явлението вечно се повтаря,
А заблуждаващият се човек
На гръб все тътри на властта товара.

Започвам да си мисля в края роден
Дали това не е закон природен?

4516.

Постига ли се мъдростта чрез знания?
Преди години бих отвърнал с „Да“,
Но рой глупци със титли и със звания
Днес безчестят околната среда.

Не раждат мъдрост университетите,
Напразно някои я търсят там
И ако искате да я усетите
Полезен знак аз мога да ви дам.

Христос роден бе на обора в сламата,
А Мохамед бе прост магаритар,
Но с безизкусната си мъдрост двамата
За милиони са духовен фар.

На мъдростта, за да поникне семето,
При доста хора не достига времето.

4517.

Във времена на нравствена оскъдност,
Когато честността с предимство мре,
Престъпността се ползва с неподсъдност
И повсеместно чувства се добре.

Короната задълго беше знакът,
Чрез който правдата се с мрак покри,
Но днес кралете все ще я чакат -
Тя вече се продава за пари.

Парата е всесилна, вездесъща,
Разбива лесно всякакъв затвор,
Убийството във дребен грях превръща,
А в добродетел всякакъв позор.

Религии пред нея коленичат
И в доживотна вярност ѝ се вричат.

4518.

Надничам в офиса на Господ-Бог
И чувам шум от творческо безредие
А малки ангелчета скок – под скок
Пристигат с пресните космични медии.

Вселената ни цяла се тресе
От галактичните превъплъщения,
Напразно Бог опитва да внесе
Добър порядък в своите имения.

Със черни дупки заобиколен
Е огънат на звездните експлозии,
За Него няма отдих нощ и ден,
Животът му препълнен със угрози е.

За помощ от Земята идва глас...
„Ох, моля ви, не ми е днес до вас!“

4519.

От смях сълзите и сълзи от горест
Пречистват този свят, но не съвсем
И за беда (o tempora, o mores!)
Те вечно са различни по обем.

Сълзи от смях са някаква реликва
От времето на Суифт и на Рабле,
Която се опитва да пониква
В обраслото с нещастия поле.

Дори във „Физиката на тъгата“ *
Говедото с човешките сълзи
Желае, ползвайки се от рогата,
Със бъдещето да се съюзи.

То търси майчицата си и плаче,
Но тя от него крие се обаче.

**Георги Господинов.*

4520.

Човекът бе досадна изненада
За цялото космично общество,
Където стъпи, там възниква свада,
Осъждана от всяко божество.

От само себе си, че ще изчезне,
Очакваха във Висшия Съвет,
Но страхвитите призвездни бездни
Не стреснаха опoасния съсед.

Преди да изтекат стотина века
Той завладя поля и планини
И сътвори в света полека-лека
С успех дванйсет хиляди войни.

А също истината: вместо честно,
С полиция се управлява лесно.

4521.

Сред хаоса на днешното безвремие
Единствена расте и дава плод
Богатата с таланти академия
Под политическия небосвод.

Най-трудното е да не се натъкнете
На скорошен доцент-политолог
И с възхищение да не замлъкнете
Пред неговата дарба на пророк.

Те като зайците са размножителни
И многознайни като Интернет,
А също винаги предупредителни
За злото, случило се по-напред.

Не са ли те духовна еманация
На нашата целоподкупна нация?

4522.

Да бъде пряк, но непоследователен,
Да слави днес Христос, а утре Юда,
За соц-поета избор е съзнателен
По убеждение, не по принуда.

На Партията правилната линия
Като змия червена се извива
И да се ражда главната причина е
Поезията противоречива.

А тя поради много обстоятелства
Понявга е до гибелност фатална,
Богата с доноси и със предателства
И за „ГУЛАГ“ награда идеална.

Къде да идем? Нужен е кураж.
Накрая, все пак, изборът е наш.

4523.

Ден Втори е съдбовен за властта,
Но този факт се помни от малцина,
Победата – с Ден Първи идва тя
В жадуващата нов живот Родина.

През Втория Ден дялба предстои
На благинките, с бой освободени,
И някой с радост ще си присвои
Плода на животворните промени.

Едни добре се вреждат. Други не.
За всички няма място под небето,
А губещият почва да кълне
Натякнат ли му: „Всичко е заето.“

Така, започвайки от идеална,
Властта за ден превръща се в реална.

4524.

Злоупотребата със светска власт
Е обвинение безспорно тежко,
Кое то тегне всеки ден и час
Над вождовете в стадото човешко.

Богатството да ти е под носа
И ти, защото е общонародно,
Да проявиш от честност чудеса,
Е извънредно противоположно.

Но питам, правдата за да спестя
Без истината чужда да обсебя:
А придобиването на властта
Не представлява ли злоупотреба?

Преди със мен да почнете да спорите,
Опитайте се да си отговорите!

4525.

Кога ли първобитният подлец
За първи път живота оплодява?
Кога ли с трънения си венец
Челото на Човека украсява?

Отдавна появява се, роден
Като Христос върху купчина слама,
За Божи Син не бива обявен
И майка му паспорт за дева няма.

Религия и да не сътвори,
В евангелията и да не влезе,
Той нови направления разкри

Във потребяването на ковчези
И сред началници и сред сановници
Намира множество следовници.

2526.

Престъпници за износ произвеждаме
Напред със цар – министър председател
И винаги начело се нареждаме
В света по този важен показател.

Обрасла със престъпници страната е
И в безсърдечие неимоверно
А в образцовото ни предприятие
Планът се изпълнява равномерно.

Кога във времето и във пространството
Се ражда този непризнат напредък?
Къде е тайната на постоянството,
С която се прославя напоследък?

Човек, закърмен с вяра и любов,
Да е престъпник е почти готов.

4527.

Обчам силно нашата управа
Ежеминутно, даже всеки миг
И радвам се, че тя ме управлява
На моя роден български език.

Но тя не ме обича. Здраво в клещи
Съм хванат от чиновническа сган,
Чиито хищни пипала зловещи
Безчинстват с моя образ изтерзан.

От обещанията съм преситен,
Но те не хранят празния стомах,
А вследствие на навик първобитен
Тоягата все още всява страх.

Така, самин пред цялата Вселена,
Ще страдам от любов несподелена.

2528.

Чрез избори, от край до край фалшиви,
Сглобени от престъпни колективи,

Се подвизава при добра заплата
Днес скудоумието на страната.

Тук всеки алчен депутат народен
От своя таен господар е воден

По негова поръчка да гласува,
Щом иска в странство къщи да купува

И на предателите в магазина
Да разпродава своята Родина,

А тези, някога от нея крали,
Са всички награждавани с медали

И после, сред безличието скрити,
Си изживяват славно старините.

2529.

Полека сънен полумрак отне
Доскорошните слънчеви простори,
Замлъкна веселото вишине
И за лъчите достъпа затвори.

Тук облакът с безплътните скали
Зловещо е надвесен над полето –
Дали невинен дъжд ще завали
Или градушка ще смрази сърцето?

От своя недостъпен звезден щаб
Измисленият Бог се разпорежда
Кога човекът да се храни с хляб,
Кога да храни празната надежда.

А липсата на съприкосновение
Укрепва вярата ни. Без съмнение.

4530.

Учудвах се, че препоръчват лов
На болни нерви за успокоение,
Лов с пушка, или с нож, или с пищов,
Според общественото положение.

Еленът за държавния глава
Е със рога, за него короновани,
А със рога по-малки след това
Са хората, по-ниско титуловани.

Убийствата ги правят по-добри,
Облъхват ги с душевно разведряване,
Достойни те за обич са дори
Подир окървавеното кръщаване.

Убийството, че нервите лекува,
На не един за правилно се струва.

4531.

Щастливецът, когото не отвличат,
Когото не изнудват за пари
И без да има име го обичат,
Зад своето безличие се скри.

На него милиони са подобни
И с паметния знак “роден.....умрял“
Единствено архивите подробни
Отчитат, че е някога живял.

В Историята крее при миманса,
Стаен сред множественото число
Без нявга да е сполетян от шанса
Да седне в господарското кресло.

Той не познава истината свята,
Че всъщност е любимец на съдбата.

4532.

Подлецът, щом говори за почтеност,
Затваряйте прозорци и врати,
Но даже да сте скрили всяка ценност,
Той със успех ще ви напакости.

За друг почтеността е добродетел,
Но за подлеца – средство за война,
Отдавна за това се е досетил
И ползва го без чувство за вина.

Където със почтеност преминава
Оставя паметни следи от кръв,
Който той превръща в мрачна слава
И тя разпалва в него нова стръв.

А страх изпитва само ако сам
С подлец се срещне двойно по-голям.

4533.

Човекът от тълпата има щит,
Това е неговата неизвестност,
На завет чувства се зад нея скрит
И в своята свещена повсеместност.

Той дава лик на цялата страна,
Превръщайки я в общност вездесъща
И я кръщава с много имена,
Но тя остава все една и съща.

Водачи оглавяват я подред,
Дошли с любов, изпратени с омраза
Във името на блянове безчет

Било на лява или дясна база
И лесно я превръщат във обител
На кой да е всеблаг освободител.

4534.

Благоговеем непрестанно, чинно,
Пред бога на священото безумие,
Което е при него безпричинно,
А затова молитвата без думи е.

Със поглед, вперен в тайните на мрака,
Той учи ни на бунт и на въстание
И че безплатен рай ни после чака
При равенство на всяко основание.

Напред ни той повежда със надежда
Да не допуснем нивга поражения,
Съдбата редовете ни разрежда,
Но вечно има нови попълнения.

И с лозунги, със знамена и кърви
С вълнение очакваме Ден Първи.

4535.

На императорите за прослава
Преди, сега и вредом по света
Най-важно във имперската държава
Е сливането им с жестокостта.

Тиранинът без нея е излишен,
Чрез нея крепне личната му власт
И всички го приемат за възвишен,
Народен глас е неговият глас.

Тя важен член е в неговата свита,
Крепи го, за да бъде жив и здрав
И който в спор да влезе се опита,

Разбира бързо колко е направ
И схваща, че за силния владетел
Жестокостта е важна добродетел.

4536.

Във древен Рим всестранното развитие
Е белег за стремителен разцвет,
А неестествената смърт – събитие,
Укрепващо обществения ред.

Така Сенека с Цицерон – и двамата,
А още други граждани безброй
Със своята кончина са рекламата
На този жизнеутвърждаващ строй.

Но той изчезна. Днес във факултетите
Поддържа се латинският език,
Където е възможно да усетите,
Макар отчасти, колко е велик.

Сам Бог молитвата на слепи, хроми,
С предимство чува, на латински щом е.

4537.

На светлото ни бъдеще творците
Къде ли тънат във задгробен срам,
Макар че за провала на мечтите
Едва ли сметка ще им търсят там.

Отскоро повсеместно ни владее
Блян към човека с твърдата ръка,
Не знаем още кой е и къде е,
Но, предполагам, че е от ЦеКа

Светът прекрасен, който съградиха,
Превзе го непрекрасният герой,
А идеалите се подмениха,
И нови дръзко ни посочва той.

В ЦеКа навярно нямат си представа,
Че най-напред той с тях ще се разправя.

4538.

Велик е футболът! Да! Най-велик!
Велика е и неговата сила,
Която чрез един велик ритник
На цял народ е щастие дарила!

Ритникът бързо е обожествен,
Поет за него стихове стъкмява
И празник става делничният ден,
Когато честват неговата слава.

Превръща се в световна новина,
Обсъждат ляв ли е или е десен
И всеки в целокупната страна
В мечти за него чувства се унесен.

Улавям се понявга, че се чудя
С Христос ли свързан е или със Юда.

4539.

Деветосптемврийски мрачен ден,
Но хората по заповед празнуват,
Позорът им е дружно споделен
И точно затова не се срамуват.

Лъжата шества радостна навред
С усмивки лицемерни подкрепена,
Прониква в Министерския Съвет
И там със орден бива наградена.

А Истината знае всеки тук,
И който мами, и когото мамят,
Но прави се на глупав и неук,

За да се пълни на Лъжата храмът
И да се каже, че ржимът нов
Се радва на народната любов.

4540.

Тям комунизмът щедро завеща
Лъжата като средство за общуване,
Текущия ремонт на съвестта,
И предопределеното гласуване.

Удобни са за кой да е режим,
Наследниците много ги харесаха
И с обичаен дух невъзмутим
Във наше време бързо ги пренесоха.

Прилагат ги с голям успех навред
Без комунизъм по комунистически
Във името на своя свят обет -
Диалектически и стратегически.

И всеки да ги брани е готов,
Пред името си щом постави „Проф.“

4541.

В небето взор отправяме, където
Светлинните години бързат в мрака,
Но можем ли да просветим сърцедето,
Че то от там напразно помощ чака?

Звездите са безпримерно горещи
И в огнените си прегръдки жарки
Унищожават телеса и вещи,
Там Господ сам превърнал би се в кварки.

Но ние по традицията славна
Издигаме в небето стройни сгради
Уверени (поне до неотдавна),
Че за греха ни Бог ще ни пощади.

А под земята, с почести приет,
Той с Дявола в един е кабинет.

4542.

От комунистозаврите едва ли
Останал е тук-там по някой жив,
А техните рекламни идеали
Са само исторически архив.

Убиваха. Убиваха на групи
И ги заравяха в безимен гроб.
Успяха. И народът се пречупи -
Докато се усети, стана роб.

А после те се сринаха. Внезапно.
Преядоха от собствената власт
И трябваше набързо, поетапно,
Да си почистят кървавата паст.

Пристигна Свободата запътяна,
Но във душите робството остана.

4543.

Дали ще разберем, о майко мила,
Защо народът спи със страшна сила,
Не виждайки, че в сънния му път
Лъжци го лъжат и крадци крадат?

Историята има да се чуди
Какво да стори, за да го събуди,
Дори създаде странен занаят –
„Будител“, с неуспеха си познат.

В момента продължава да се търси
Кой фактор би могъл да го разтърси,
Та от съня му да го изведе
И вяра в себе си да му даде.

Това обаче баба Ванга даже
Кога ще стане няма да ни каже.

4544.

Чета на Тодор Живков мемоарите
През погледа на днешната младеж
И схващам, че лъжливи са товарите
От злост - творение на вража гмеж.

Нима не е създание, отгледано
От Партията, за да е герой
И на човеколюбието предано –
Такъв за нас ще бъде вечно той!

През време на опасните събития,
Естествено, бил много предпазлив,
Из кръчмите седял е под прикритие
И геле хвърлял е. Но все пак – жив!

Получи после право да ни води
За завист на съседните народи.

4545.

Във нашите управници се вирам
Под святото национално знаме
И колко им отива днес намирам
Да бъдат във райирани пижами!

Законът с неокастрена тояга
От себе си умело ги предпазва,
Подсъдност строга тях не ги засяга,
Държавата ги пази в своята пазва.

Затворите отдавна са заети
От множеството дребни кокошкари,
А едрите крадци са в кабинети
На уважаваните господари.

И може би от всичко най-печално
Е, че това се смята за нормално.

4546.

*Съществува ли покупко-продажба
на политици? (Интересен въпрос),*

Разпродажбата на политици
Е известна още в древността,
Плащанията са били в жълтици
Като гаранция за честността.

По-модерни станаха нещата
В атомния ни забързан век,
Смяната идейна на боята
Вече се урежда с банков чек.

Разпродажби, препродажби даже,
Стават и в самия парламент,
Стига важният човек да каже,
Че настъпват в нужния момент.

Търгът със паричното наддаване
Води до идейно освежаване.

4547.

В измисления идеален свят,
Където повсеместно липсва злото,
Животът в своя вечен кръговрат
Тече по воля на политбюрото.

И всеки всекиму е мил и драг,
И щастието с всекиго споделя,
За да забрави онзи сетен враг,
Когото бесеха преди неделя.

Героите спят непробудно тук,
Подвързани в читанките поредни
И само знамето със сърп и чук
Е споменът за битките победни.

А хората разменят си честтки
И заедно участват във агитки.

4548.

Невинни вождове стоят начело
На вечно виноватия народ,
Когото зло умело е превзело
И само грях е неговият плод.

А вождът поучава, назидава,
Понявга беси или с меч сече...
Той може и война да обявява
На гражданите, стига да рече.

Но хората един ден го улавят
И без да вдигат много лишен шум
Пред взвод от доброволци го изправят
И смърт му пращат с форма на куршум.

Със този грях за много векове
Те смиват всички други грехове.

4549.

От безредметни думи като „гняв“,
„Любов“, „омраза“, „съвест“, „бог“, пощада“,
Или се ражда образ величав
Или човек пропада бърже в ада.

От живата природа отчужден,
Той нейните закони не признава
Ако светът не е очовечен
Във името на неговата слава.

Промъква се през свойте скъдни дни,
Обвзет от устрем противоположен
Със малко мир и повече войни,
От страстите си безогледни воден.

Каквото някому и да се струва,
Той още се множи и съществува.